

El tres per cent

Ens trobem en un moment molt particular de la política catalana. Després de la frase (desafortunada) del President de la Generalitat en seu parlamentària, la reacció del Cap de l'Oposició Artur Mas, i els fets i declaracions posteriors, situen el debat polític en seu judicial, per la querrela de CiU, i en seu parlamentària presentada la moció de censura pel Partit Popular.

Hem deixat dit que la imputació del President ha estat l'espurna que ha encès el foc i aquesta espurna mai hauria d'haver aparegut. A partir d'aquí, arribem a la conclusió de que els errors de la Presidència de la Generalitat no hauran servit per consolidar un lideratge alternatiu sinó tot el contrari. Sense entrar en la poc encertada reacció del Cap de l'Oposició a les paraules de Maragall, la seva actuació en tota aquesta crisi demostra que l'Artur Mas no té la condició d'alternativa com a líder de l'oposició. Amb el posat de la donzella ultrajada i demanant rectificacions no s'ha adonat de les possibilitats que se li presentaven.

En un moment de debilitat extrema en el lideratge de Maragall, qüestionat pel seu partit, pels socis de govern i per la ciutadania, encara impressionada per la crisi del Carmel, era el moment de donar el pas endavant i plantejar seriosament un altre model de govern si més no per engrandir les esquerdes entre el President i el govern i entre les forces que l'integren. Tanmateix, però, el Mas fuig d'estudi en l'acció política i no presenta la seva alternativa en forma de moció de censura. La

moció de censura hagués donat la iniciativa política a CiU i hagués consolidat el seu líder, tot i no aconseguir la majoria necessària per que prosperés, la força parlamentària més nombrosa tenia l'obligació de plantejar ara la seva alternativa, si més no per intentar fer arribar un missatge de confiança als ciutadans.

En comptes de fer política Mas s'amaga darrera una querrela vergonyant que ni tan sols signa ell i que, d'altra banda, sembla molt difícil que aconseguixi res més que el deteriorament institucional de la Presidència de la Generalitat i de la força política que la formula. A part de la judicialització res de res, pals de cec, desqualificacions d'actors secundaris a la premsa, tempteig de pidolaire a ERC per configurar una majoria alternativa. Per acabar de reforçar el protagonisme de Mas en el comandament de la crisi, surt l'ex-president Pujol que també hi diu la seva.

Mentrestant, el Piqué pren la iniciativa i es converteix en l'únic líder que planteja una alternativa política presentant la moció de censura. Veurem què fa ara CiU en aquest debat.

El govern tripartit també dona mostres de revifar i comença a assolir el control de la crisi del Carmel. Els acords amb els damnificats en són la mostra.

Les runes tacaran de pols el govern tripartit que es netejarà amb acció de govern, però potser taparan entre enderrocs CiU i el seu líder.

Per cert... on és en Duran?

Santi SÁEZ
Advocat

Por la boca muere el pez

Ultimamente, en Catalunya, si no tenemos excusas para un problema más nos lo inventamos. Ya es duro tener que aguantar que se te desmorone tu vivienda, se agriete, se caiga o se funda tu piso para, en el día en el que el Parlamento debe discutir el problema de los cientos de vecinos de la denostada barriada de El Carmelo, llegue "tu" President de la Generalitat y en lugar de dar soluciones intente quitarse las moscas a cañonazos utilizando el ventilador para enviar su propia mierda a los ex propietarios del *pati dels tarongers*, a sus predecesores en la gestión política de Catalunya, la coalición de CiU, en un pleno del Parlamento en el que quedó apartado el problema de los vecinos del Carmelo para convertirlo en un escándalo político sin precedentes.

Si yo fuera uno de los damnificados por el desastre del Carmelo dormía en el despacho de Maragall y obligaba a que sus asistentes me pusieran café, pasta y puro para desayunar durante todo el tiempo que durara la toma de decisión para que mi vivienda, allí donde convive una familia humilde de trabajadores, muy modesta, volviera a existir. Y, sin embargo, aunque consiguiera realizar esta "machada" sin que los Mossos me arrearan y arrestaran como si fuera un delincuente, tampoco serviría de nada. ¿Por qué?. Muy sencillo. Porque los dirigentes socialistas catalanes quieren convencerse y convencernos de que ellos no han hecho nada mal. Que son perfectos. Que nunca se equivocan. Que los malos son todos menos ellos. Que tienen patente de virgen beatificada y sus acciones siempre son en provecho de la gran mayoría..... de socialistas, claro.

Para corroborar todo ello sólo hace falta observar

quiénes han dimitido en todo este lío: cargos de confianza de empresas públicas. Y los políticos?. Estos no dimiten. Les es muy difícil declinar el verbo dimitir. No está en su diccionario. Ellos son los prohombres de Catalunya, rectos, dignos y justos. Si en lugar del Carmel estuviéramos hablando del AVE, Prestige o cualquier otro problema sucedido en los tiempos de Aznar, las solicitudes de dimisión y los millones de manifestaciones organizadas por los socialistas serían tantas que los periódicos serían incapaces de recoger con detalle todas ellas. Lo del Carmelo es un accidente, a decir del presidente Maragall, lo demás es mala gestión.

Para muestra un botón. El "presi" Maragall regala el infortunio del Carmelo a CiU. Dice que la culpa de todo lo tiene el 3%. ¿De comisiones?. ¿De dejadez? ¿De "jeta"? ¿De ahorro en obra?. O de desvergüenza torera socialista o convergente?. Por el momento el 3% es una querrela de los convergentes al bocazas de Maragall y una moció de censura de florero presentada por Piqué que, como Carod Rovià, exime la máxima de que a río revuelto ganancia de pescadores.

Y mientras, Catalunya tiembla por los agujeros de las obras del metro y por el destino de una legislatura que se vislumbra incierta y muy problemática. La legislatura de la redacción del nuevo Estatut de Catalunya y del diálogo entre las fuerzas políticas se ha convertido en la de la gran polémica, la de la judicialización y la de las mociones de censura, conversaciones con ETA, etc. Gracias Maragall por negarnos esa paz y tranquilidad que Catalunya se merece.

Ramón MORA
Empresari

PEYUS ÒPTIMUS

Dawn?

L'altre dia per la televisió vaig veure unes imatges que em van suggerir una lectura no pretesa per l'informador. Una d'aquelles comunicacions que, per la raó que sigui, em va fer adonar d'un fet sobre el qual, després d'haver vist les imatges, em vaig quedar pensant una bona estona.

No sabré dir quin dia era, ni a quin lloc passava, ni podré donar detalls precisos del contingut de la notícia, però no faran falta perquè el que compta en aquest cas és el que a mi em va arribar, ben diferent, segurament, del que volien transmetre.

La notícia oferia imatges d'una nena que tenia síndrome de Dawn. L'acció em va semblar que passava en un aeroport on la protagonista, d'uns 13 o 14 anys, arribava amb una medalla al coll, després - vaig suposar - d'haver guanyat alguna competició esportiva o similar. A la sala de recepció de l'aeroport l'esperaven, juntament a l'equip de TV que cobria la notícia, un grup d'amigues de la seva edat (eren nenes sense cap deficiència) que vaig suposar que serien companyes de classe o d'institut.

A la guanyadora de la medalla se la veia contenta. Havia estat la millor en alguna cosa i l'esperaven un munt d'amigues molt excitades que, només veure-la, se li van tirar a sobre abraçant-la i petonejant-la de forma tan exagerada i barroera que la pobra noia va començar a canviar l'alegre expressió inicial per un posat atònic i desconcertat que denotava el pànic immens que li produïa tanta sobreactuació i tanta estupidesa.

I això és també el que a mi, em va arribar; segurament tot el contrari del que volia transmetre la notícia que era alegria guanyadora i felicitat compartida.

Però és que malgrat voler semblar-ho, la reacció de les nenes amigues no era de reconeixement, ni d'agraïment, ni tan sols d'amistat. Estaven esverades perquè hi havia la tele. Perquè sabien que les estaven gravant i perquè sortir als mitjans excita, sobretot a l'adolescència, més exposada a un determinat tipus de continguts televisius.

La discreció és una virtut que no vol soroll i a aquella nena, més delicada i prudent que campiona televisiva, tan merder li va espantillar l'arribada.

Jordi PEY
Periodista
granollers@
jordipey.com

